

Η τόλμη των Μυροφόρων (Μητροπολίτης Εδέσσης, Πέλλης & Αλμωπίας Ιωήλ)

/ [Πεμπτούσία](#)

«Ηγόρασαν αρώματα ίνα ελθούσαι αλείψωσιν αυτόν»

Το μυστήριο της θείας οικονομίας το υπηρέτησε ολόκληρη η κτίση. Όταν Εκείνος άπλωσε τα χέρια Του πάνω στο Σταυρό, η γη σείσθηκε, τα μνημεία άνοιξαν, οι νεκροί διαμαρτυρήθηκαν, ο εκατόνταρχος ομολόγησε, ο ήλιος σκοτίσθηκε, η Παναγία έκλαψε, ο Ιωσήφ κήδευσε και οι μυροφόρες γυναίκες «ηγόρασαν αρώματα ίνα ελθούσαι αλείψωσιν αυτόν» (Μαρκ. 16,1). Ενώ στην παλαιά εποχή η γυναίκα γινόταν διάκονος και αιτία της πτώσεώς μας στην αμαρτία, αντιθέτως σήμερα βλέπουμε στο ευαγγελικό ανάγνωσμα τις μυροφόρες γυναίκες να γίνονται ταχυδρόμοι της χαράς. Ο Ευθύμιος Ζιγαβηνός το σημειώνει: «Επειδή πάλαι γυνή γέγονε τω ανδρί διάκονος λύπης, νυν γυναίκες γίνονται τοις ανδράσι διάκονοι χαράς».

Είχαν ανδρικό φρόνημα

Πράγματι είχαν ανδρικό φρόνημα, γιατί την ώρα που οι μαθητές είχαν σκορπισθεί στα διάφορα σημεία της Ιερουσαλήμ και φοβόντουσαν να πλησιάσουν τον τάφο του Κυρίου οι τολμηρές μυροφόρες γυναίκες αγόραζαν αρώματα για να πάνε να αλείψουν το σώμα του Χριστού. Η κινητήρια δύναμη που ωθούσε τις μυροφόρες να πάνε στο ζωοδόχο τάφο, είναι η αγάπη. Για την αγάπη αυτή και σε δαπάνη και σε κόπο και σε κίνδυνο υποβλήθηκαν και σε απρόβλεπτες καταστάσεις εξετέθησαν με μεγάλη προθυμία. Την τελευταία στιγμή θυμήθηκαν· «τις αποκυλίσει ημίν τον λίθο εκ της θύρας του μνημείου;» (οπ.π. στιχ. 3). Ένας σύγχρονος Επίσκοπος γράφει για την αγάπη των μυροφόρων: Ο λογισμός ερωτά, η γλώσσα σιωπά, η αγάπη βαδίζει. Στις δύσκολες περιστάσεις τη λύση τη δίνει πάντα ο θεός. «Των δ' αδόκητων πόρον εύρε θεός», έλεγε ένας αρχαίος φιλόσοφος. Στα ξαφνικά και δύσκολα περιστατικά της ζωής μας τη λύση δίνει μόνον ο Θεός.

Τα αποτελέσματα της τόλμης τους

Πρώτα πρώτα στο ερώτημά τους ο θεός απάντησε με τον άγγελο που σήκωσε την πέτρα από την είσοδο του μνήματος. Μετά τους απαλλάσει από το φόβο που δημιουργήθηκε μέσα τους εξαιτίας της παρουσίας των αγγέλων. Η Ανάσταση του Χριστού είναι χαροπιό γεγονός. Όπου η παρουσία του Χριστού, εκεί τα δεσμά του

φόβου, της δειλίας και της νευρικότητας διαλύονται. Μετά τους μίλησε για τον Εσταυρωμένο Ιησού Χριστό. Μετά την Ανάσταση του Σωτήρα η λέξη Εσταυρωμένος είναι πλέον τίτλος τιμής. Δεν είναι βδελυρή και αποτρόπαια λέξη. Ο Σταυρός του Κυρίου είναι τίμιος. Η Ανάσταση είναι καρπός της Σταυρώσεως. Σταυρός και Ανάσταση δε χωρίζονται. Ακόμη είδαν τον άδειο τάφο να είναι γεμάτος από το φως της Αναστάσεως έχοντας μέσα του τα σημεία της εγέρσεως του Κυρίου. Στο τέλος είδαν πρώτες τον αναστημένο Ιησού και κράτησαν τους αχράντους πόδας Του και «προσεκύνησαν αυτώ» (Ματθ. 28,9).

Οι Μυροφόρες είναι έλεγχος για τους Χριστιανούς

Οι γυναίκες που πήγαν να αλείψουν το σώμα του Ιησού, είναι έλεγχος για τους σημερινούς χριστιανούς· για μας τους χριστιανούς που έχουμε μία δειλία να δείξουμε στους άλλους πως οι σχέσεις μας με το Χριστό είναι στενές. Φοβόμαστε να πούμε πως ο Κύριος είναι το αγαπημένο πρόσωπο στη ζωή μας. Ο ιερός Χρυσόστομος κάνει μία παρατήρηση για τη σχέση του χριστιανού και του πιστού. Μερικοί μακαρίζουν τις μυροφόρες που προσκύνησαν τον Κύριο. Ο Άγιος όμως λέγει πως «δύνασθε και νυν όσοι βούλεσθε», δηλαδή μπορείτε και τώρα όσοι θέλετε όχι μόνον τους πόδας και τα χέρια, αλλά και την κεφαλή του Χριστού να ακουμπήσετε, εάν «των φρικτών απολαύσητε μυστηρίων καθαρῶ συνειδότη» εάν απολαύσετε τα άχραντα μυστήρια, δηλαδή τη θεία Ευχαριστία, με καθαρή συνείδηση. Χρειάζεται τόλμη για να πλησιάσει κάποιος τα ιερά μυστήρια. Χρειάζεται να έχει τον πόθο των μυροφόρων, να αγαπάει το πρόσωπο του Χριστού, όπως αυτές να υπερπηδά τα εμπόδια, που αναφέρονται ανάμεσα σ' αυτόν και τον Κύριο· να παραδέχεται την Ανάστασή Του και να είναι δεκτικός άνθρωπος, να

ακούει τα μηνύματα του Ευαγγελίου, όπως οι ευλογημένες αυτές γυναίκες άκουσαν τη χαρμόσυνη είδηση του Χριστού. Επίσης πρέπει να μπορούμε σε σκέψεις για το τι προσφέραμε από τη μεριά μας στο Χριστό. Μήπως ο Χριστός είναι στο περιθώριο της ζωής μας κι όχι στο κέντρο;

Ο Εσταυρωμένος Κύριος πρέπει να συνέχει τη ζωή μας, να τη νοηματοδοτεί, να τη μεταβάλλει και να την αγιάζει. Τα μύρα που προσφέρουμε εμείς είναι η καλή μας προαίρεση, ο συνεχής αγώνας μας και η απέραντη αγάπη στο πρόσωπο του Κυρίου μας.